

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Pomnite še, da smo zadnjič poromali na Špansko in da smo si tam izbrali patrona za mesec julij in avgust? Pa ostanimo kar na Španskem in se izročimo za mesec september in oktober v varstvo največji Španki — 15. oktobra praznujemo njen spomin. Re-zike ste že gotovo uganile, kdo je ta imenitna žena. Drugim pa povemo, da je to sv. Terezija, de-vica in redovna ustanoviteljica. Živela je v času svetega Ignacija iz Loyole (1491—1556), namreč od l. 1515. do l. 1582.

Terezija se je rodila v mestu Avili v Stari Ka-stiliji na Španskem dne 28. marca l. 1515. Njeni starši so bili plemenitega rodu. Bili so zelo pobožni in so tudi svoje otroke napeljevali k pobožnemu živ-ljenju. Oče je skrbel za to, da so otroci ob gotovih urah opravljali svoje molitve. Gledal je tudi na to, da so lepo častili preblazeno devico Marijo. Sam je rad čital pobožne knjige in tudi otroke je navajal k temu. Že pred sedmim letom je prebirala Terezija s svojim bratom Roderikom — tega je imela naj-rajši — večkrat življenje svetnikov. Ko sta prebirala življenje svetih mučencev, sta videla, da so ti dosegli po kratkem trpljenju večno srečo v nebesih. Zato sta želela tudi onadva, umreti kakor mučenika. Do-govorila sta se, da pojmeta med Mavre-Turke, ki so bivali ta čas tudi na Južnem Španskem — in da tam umrjeta za Kristusovo vero. Preoblekla sta se po beraško, vzela s seboj nekaj jedi in skrivaj zapustila

očetov dom. Ko sta prišla že daleč proč od rojstnega mesta, ju je srečal neki stric in ju pripeljal spet nazaj domov. Ko sta videla, da ne postaneta mučenca, sta pa sklenila, da živita kakor puščavnika. Kakor sta znala in vedela, sta si napravila na vrtu dve kolibi, da v njih živita. Pa tudi z njima nista imela sreče. Kolibi sta se podrli.

Terezija se je potem, kar je največ mogla, umikala svetu, da bi lažje opravljala svoje pobožne vaje. Do ubogih je imela zelo usmiljeno srce, pomagala jim je, kjer je le mogla. V dvanajstem letu ji je umrla draga mama. Vsa žalostna je šla pred podobo Matere božje, padla na kolena in s solzami v očeh prosila Marijo, naj jo sprejme zdaj ona za svojo hčerko in naj ji bo dobra mati.

Hudobnemu duhu pa seveda ni bila všeč Terezijina pobožnost in njeno hrepenenje po čednosti. Navdahnil ji je nagnjenje do branja posvetnih knjig. Terezija je čitala skrivaj in zapravila mnogo dragega časa. Začela je tudi sama pisati pesmi in povesti. Radi tega so jo drugi hvalili, ona pa je postajala vedno bolj častihlepna. Rada se je lepoticila, umetno spletala lase, nežno čuvala kožo belih rok, se mazala z dišavami in posnemala vse druge ničemurnosti posvetnih hčerâ. Druga zanka peklenškega duha zanjo so bile posvetne tovarišije. Oče je sicer pazil tudi na tovarišijo svojih otrok, pa posvetni stričniki, neka nerodna teta in dekle so podpirale Terezijo pri njenih ničemurnostih. Vse to je seveda slabo vplivalo na mlado dekle. Smrtnih grehov sicer ni delala, a postajala je od dne do dne bolj mlačna za božje reči.

Otroci, varujte se tudi vi slabih knjig! Ne sprejmite nobene od slabih tovarišev! Pred čitanjem pokažite vsako knjigo svojim staršem ali vprašajte gospoda kateheta ali gospoda učitelja za svet. Pa tudi v slabo tovarišijo prostovoljno ne zahajajte!

Terezijino počenjanje njenemu očetu ni bilo nič kaj všeč. Zato jo je dal v vzgojo v neki samostan. Tam je preživela poldruge leto. A je hudó zbolela in prišla radi tega spet domov. Obiskala je nekega po-

božnega strica, in razgovori z njim in pa pobožne knjige, ki jih je dobila od strica, so mogočno vplivale nanjo. Začela se je bati večnega pogubljenja in sklenila — pač po božjem navdihnjenju — da stopi v samostan. Oče ji pa tega ne dovoli. Toda ona skrivaj pobegne v samostan karmeličank v Avili. Stara je bila tedaj 20 let. Odslej se je popolnoma posvetila Bogu.

Leta 1534. je naredila slovesno obljubo. Potem je prosila Boga, naj ji pošlje bolezen. Njena prošnja je bila uslišana. Huda je bila njena bolezen. Zdravniki niso vedeli, s čim naj jo zdravijo. Bolnici je bilo vedno slabše. Že so mislili, da je umrla. Izkopali so ji grob. Vendar se je Terezija prebudila iz nezavesti. Osem mesecev je visela med življenjem in smrtjo. Tri leta je ostala potem sključena na vseh udih. V tej hudi in dolgotrajni bolezni je posebno napredovala v svetosti. Vadila se je v premišljevalni molitvi, pri največjih bolečinah je bila vedno vesela in vdana v božjo voljo. Pogostoma se je spovedovala in s sveto radostjo prejemala presvete Rešnje Telo. Na priprošnje sv. Jožefa je ozdravela od teh velikih poizkušenj.

Bog ji je nato jel podeljevati posebne milosti. V raznih prikaznih se ji je razodeval in govoril ž njo. Tudi Jezusa je večkrat videla. Vedno bolj je napredovala v ljubezni do Boga. Nekega dne se ji prikaže angel in ji rani z ognjeno puščico srce. Mnogo je potem trpela, pa božja ljubezen jo je še bolj dvigala. V svojem 45. letu je napravila iz ljubezni do Boga slovesno in težko obljubo, da bo vselej le to storila, kar je boljše in popolnejše. Veliko je morala potem trpeti radi raznih ljudi, ki je niso razumeli. Da bi jo Bog še bolj utrdil v ponižnosti, ji je pokazal pekel, in sicer tisti kraj, kamor bi bila prišla, ako bi ne bila poslušala glasu božje milosti.

Pri vsem tem pa, da so ji ljudje nasprotovali, jo zaničevali, obrekovali, preganjali, je kljub revščini ter pomanjkanju ustanovila 32 samostanov. Njenih čednosti pa vam niti ne moremo vseh popisati: njene vere, upanja, ljubezni do Boga in do bližnjega, njene potrpežljivosti in krotkosti.

Sedem in šestdeset let stara je ustanovila v Burgos poslednji samostan. Od tam je šla v Albo. Ondi je zbolela in se prav lepo pripravila na smrt. S posebno pobožnostjo je prejela sveto popotnico in umrla dne 4. oktobra leta 1582.

Dragi Marijini otroci! Glejte! Sveti Tereziji je Bog pokazal prostor v peklu, kamor bi bila prišla, ko bi se ne bila poboljšala. Gotovo se vsi bojite smrtnih grehov? Upamo tudi, da se jih na vso moč varujete. Sveta Terezija ni delala smrtnih grehov, a z malimi je lezla v nevarnost, da pade v velike in pride v pekel.

Kako pa sodite vi o malih grehih? Bojte se jih! Iz malega raste veliko! Vsak večer si skrbno izprašajte vest. Napravite si knjižico, da zapisujete vanjo svoje vsakdanje pogrške. To naredite tako, kakor ste v mesecu maju zapisovali svoja dobra dela. Mesto dobrih del pa zapišite vsak dan svoje pogrške. Lahko okrajšate besede in pišite tako, da vas ne bodo drugi razumeli. Toda ne kažite svoje knjižice! Če bi vam pa prišla v roke kaka taka knjižica, ki je last drugih, ne čitajte je! Torej le še naprej si vsak dan zvesto izprašujte vest!

Svoje vsakdanje pogrške pa boste najlažje odpravili, če začnete preganjati e n e g a samega, in sicer tistega najprej, ki se vam zdi največji in ki ga največkrat napravite. Vsakdo naj torej sam pri sebi pomisli, kateri je tisti greh. Ali je napuh ali lenoba ali sladkosnedost ali lažnivost? Pogovorite se tudi s svojim spovednikom o tem, posebno, če si sami niste na jasnem, kje bi začeli. Potem glejte, da trdno sklenete že pri jutranji molitvi, da se boste posebno varovali tistega pogrška. »Trdno sklenem« — recite — »ogibati se vsakega greha, posebno pa tistega, ki mi je prišel že v navado.« Čez dan pa pazite, da tistega greha ne naredite! Če ste ga pa naredili, se pokesajte in sklenite, da boste vsaj drugi dan bolj zvesti, in prosite Boga, naj vam pomaga. Dobro je tudi, če štejete, kolikokrat ste vsakdanji pogršek napravili. Pri tem si lahko pomagata

z malimi kamenčki. Denete enega v gotov žep vsakokrat, ko ste napravili tisti pogršek, ki ste ga sklenili, da ga odpravite. Zvečer pa, ko ste si izpraševali vest, se še p o s e b e j izprašajte, kako ste se varovali tistega greha, ki vam je prešel že v navado. Preglejte, kolikokrat ste ga napravili; preštejte kamenčke! Dobro je tudi, če si število zapišete. Potem se prav resno pokesajte in sklenite, da boste prihodnji dan bolj modri. Izmolite tudi kako pokoro, ki si jo sami naložite, in prosite Boga pomoči. Ako seštejete pogrške in jih vsak dan zapišete, boste lahko spoznali, ali se kaj poboljšujete. Tudi svojemu spovedniku dajte račun o tem, kako se kaj vztrajno borite zoper svojo glavno napako.

Dragi otroci! Začnite torej s posebnim izpraševanjem vesti in je vztrajno opravljajte! Veliki svetniki so se pridno vadili v tem in so si na ta način pomagali v sveta nebesa.

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Škofjeloški dekliški Marijin vrtec se žalosti. Veliko veselje vlada v našem Marijinem vrtcu; imamo ljubke igre, nabiramo darove za pagančke, prepevamo lepe pesmice, napravljamo z obhajilnim in angelskim odsekom Jezusu veliko veselja, pa zagrenila nam je to veselje smrt dveh blagih tovarišic. V teku enega meseca je presadila Marija, nebeška vrtnarica, pridno Minko Kalan iz 5. razreda in ljubko Stanko Lavrič iz 3. razreda k sebi v rajske vrtove. V naši žalosti nas tolaži le ta zavest, da sta Minka in Stanka polni blažene sreče, ker že gledate Marijo, najboljšo svojo »mamico«, v nepopisni lepoti. Minka in Stanka, prosite veliko za nas, da bomo vztrajale dobre in stanovitne ter nekoč prišle za vama v nebeški raj po Mariji za večno k Jezusu.

Studenci pri Mariboru. Kateri otrok ne bi rad prebiral Angelčka, ki nudi mladini toliko lepega, nedolžnega veselja, prepotrebnih naukov za čas in večnost? V njem najdete, otroci Marijini, jasen odmev, kako se gibljejo otroci Marijinih vrtcev tudi drugod, kako se vnemajo in tekmujejo med seboj za Marijino

čast in za lepo čednostno življenje. Tudi naš Marijin vrtec napreduje. Tekoče število vseh Marijinih otrok v zapisniku je 77. Pripravlja pa se jih že zopet kakih 15. Tem bomo pripisali po možnosti tudi še nove prvoobhajance. Seveda je bilo tudi nekaj trnja, a tega smo izrvali iz vrta, pleve je pa veter odpihal. — Shode imamo točno vsak mesec — zadnjo nedeljo. Zjutraj istega dne je skupno sv. obhajilo. Žal, da se še niso vsi privadili rednemu vsakomesečnemu svetemu obhajilu! Gre pa že na bolje, in upanje je, da bo še bolje. Kaj ne, da boste to, dragi Marijini otroci v Studencih, storili Jezusu v čast, Mariji pa v veselje? Odkar imamo Marijin vrtec, vidimo tudi ob nedeljah popoldan še precej otrok v cerkvi. Otroci Marijini studenški, kdaj vas bo pod Marijino zastavo združenih 235, kakor v neki častiti fari na Kranjskem? Priporočajte Marijin vrtec svojim tovarišem, naj stopijo vanj! Pa glejte in prizadevajte si, da boste lepe cvetke v Marijinem vrtcu. To želi vaša nebeška mati Marija, pa tudi vaš katehet.

Hinje na Dolenjskem. Z veseljem smo sprejeli željo in nasvet č. g. kateheta, naj se tudi v naši fari ustanovi Marijin vrtec. Hiteli smo kakor pridne čebelice, da si poiščemo zavetja in pomoči pod varstvom preblazene device Marije. Dosegli smo veliko, saj so sprejeli g. katehet v veliko veselje cele fare dne 25. marca t. l. 110 otrok — 39 dečkov in 71 deklic — v Marijin vrtec. Imeli smo zelo slavnosten spored: govor, sprejem in pete litanije Matere božje. Radost je igrala v srcu nas vseh, ko smo se posvečali Mariji z molitvico »O Gospa moja« — Njej, ki jo imenujemo v lavretanskih litanijah »Roža skrivnostna«. In mi smo postali prave cvetke Marijinega vrta. Imamo redno vsak mesec shod. Pred in po shodu zapojemo kako lepo Marijino pesmico. Upamo, da nas je Marija vesela, saj ona za Jezusom, »ljubitljem otrok«, je prva, ki ne dopusti, da bi se nas kdo izgubil in odšel na stranska pota. Z ljubljениm detetom naj nas blagoslovi devica Marija.

Šolarji hinjske fare.